

کامران صادقی : مسئله اتحاد در اپوزیسیون خارج از کشور کدام اتحاد؟ کدام اصول؟ کدام راه کار؟

کامران صادقی

اصل راهنمای حرکت مشترک و اتحاد نیروهای جمهوری خواه، اصل استقلال است. اعتقاد به اصل استقلال برای جنبش جمهوری خواهی به این معنا است که این جنبش با "سیما و سیاست" مستقل خود در صحنه باشد. در رابطه با جنبش آزادی خواهی مردم به این معناست که بر چیدن بساط حاکمیت رژیم اسلامی به دست خود مردم ایران انجام خواهد شد.

روز شنبه ۱۴ آوریل ۲۰۱۲، جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک جلسه ای با موضوع بالا و با شرکت خانم ژاله وفا و آقایان کمال ارس، بیژن حکمت، حمید کوثری و نویسنده این سطور برگزار کرد. در این جلسه از سخنرانان خواسته شده بود که پاسخ خود را به پرسش های زیر مطرح کنند.

"امروزه در بین گروه های مخالف رژیم جمهوری اسلامی ایران، در خارج از کشور، سخن ها از اتحاد در انواع مختلف آن می رود؛ وفاق ملی، اتحاد بزرگ، اتحاد ملی، بلوک جمهوری خواهی، اتحاد دموکرات ها...

۱- چه نوع اتحادی را تجویز می کنیم؟ با چه نیروهای سیاسی؟

۲- اصول راهنما و شعار(های) مرگزی چنین اتحادی چه می باشند؟

۳- چه راه کار مشخصی را برای نیل به اتحاد مورد نظر پیشنهاد می کنیم؟"

در زیر پاسخ های من به پرسش های بالا که در بخش مقدماتی بحث، به جلسه ارائه شدند:

موضوع بحث ما در این سلسله گفتگوها، چگونگی اتحاد نیروهای جمهوری خواه، دموکراسی طلب، عدالت خواه و خواهان جدائی دین و دولت در

ایران است و نه غیر از آن. به عبارت دیگر بحث بر سر اتحاد همه گروه های مخالف رژیم، وفاق ملی، اتحاد بزرگ، اتحاد ملی، اتحاد دموکرات ها (نمونه هائی که در آگهی جلسه به آنها اشاره شده است) نیست، بلکه مشخصا بر سر چگونگی ایجاد یک بلوک جمهوری خواهی قوی و مستقل در صحنه معادلات سیاسی ایران است.

اگر نیروهای جمهوری خواه به این ضرورت پی برده باشند و حاضر باشند که نیروی موجود را به طور مشخص در این مسیر به کار گیرند، می توان امیدوار بود که معضل چگونگی اتحاد، اصول و شعارهای مرکزی چنین اتحادی، بسیار سریع تر از آنچه که تصور می کنیم، قابل حل باشد.

با تاکید بر این پیش فرض، می پردازم به سوال دوم. به مسئله نوع اتحاد در بخش مربوط به راه کارها اشاره خواهم کرد.

اصل راهنمای حرکت مشترک و اتحاد نیروهای جمهوری خواه، اصل استقلال است. اعتقاد به اصل استقلال برای جنبش جمهوری خواهی به این معنا است که این جنبش با "سیما و سیاست" مستقل خود در صحنه باشد. در رابطه با جنبش آزادی خواهی مردم به این معناست که بر چیدن بساط حاکمیت رژیم اسلامی به دست خود مردم ایران انجام خواهد شد. کوششهایی که سعی می کنند پای فاکتورهای دیگری، مانند دخالت نیروهای خارجی، حمله نظامی و از این قبیل را به میان بکشند، در راستای منافع ایران و منافع مردم ایران نیستند و این اصل را خدشه دار می کنند. بنا براین اعتقاد به این اصل و راهنمای عمل قرار دادن آن پیش فرض دومی است که اساسا با توجه به آن، موفقیت پروژه اتحاد در جنبش جمهوری خواهی قابل تصور است.

و اما چه مطالبات و شعارهایی می توانند، مطالبات و شعارهای جنبش اتحادی باشند؟ مناسب ترین و سازنده ترین راه برای پیدا کردن پاسخ این پرسش مراجعه به اسنادی است که نیروهای جمهوری خواه موجود، مطالبات خود را در آنها بیان کرده اند. در اینجا قصد پرداختن به آن را ندارم، چرا که اولاً فرصت نیست، دوم اینکه فکر می کنم انجام این کار می بایستی یکی از پروژه های مشترک نیروهای جمهوری خواه باشد. در اینجا فقط گذرا اشاره می کنم که همه این نیروها خود را جمهوری خواه می دانند، خواهان دموکراسی و حاکمیت حقوق بشر هستند، همه علیه تبعیضات موجود در جامعه هستند و خواهان رفع این تبعیضات و برابری حقوق شهروندی همه آحاد جامعه می باشند. همه خواهان جدائی دین و دولت هستند. ضد جنگند و خواهان صلح، همه خواهان

ایرانی و جهانی عاری از سلاح های هسته ای و دیگر سلاح های کشتار جمعی هستند،

اینها مطالبات مشترک کمی نیستند. و از آنجا که به باور من در تطابق با مطالبات بخش بزرگی از جامعه مدنی و مدرن ایران هستند، ظرفیت ایجاد پایه های محکمی برای فعلیت بخشیدن به یک حرکت اجتماعی را که بالقوه در جامعه موجود است، دارند. بنابراین اگر شرایط تحقق دو پیش فرضی که در بالا اشاره کردم آماده باشند، تنظیم یک سند پایه ای که حاوی مطالبات مرکزی جنبش جمهوری خواهی باشند، غیر ممکن نیست.

در رابطه با پرسش سوم، تا کنون رسم بر این بوده که هر کدام از نیروها مدلی را که به نظرشان مناسب تر است، ارائه می کردند، بطور نمونه مدل جبهه، مدل شورائی یا فردی... و بحث موافق و مخالف انجام می گرفت. این بار هم احتمالاً وضع به همین منوال خواهد بود. ولی پیشنهاد من این است که دستیابی به مناسب ترین شکل اتحاد و چگونگی رسیدن به این مهم را هم به بخشی از کوشش عمومی و مشترک نیروهای جمهوری خواه تبدیل کنیم. به عبارت دیگر در یک پروسه مبارزاتی مشترک، قدم به قدم در راستای تحقق این هدف گام برداریم.

به باور من، البته در صورتی که این نیروها خواهان آن باشند، می توان در اسرع وقت اقدامات زیر را در دستور کار قرار داد:

* نظم بخشیدن به ارتباطات بین نیروهای جمهوری خواه از طریق برگزاری جلسات مشترک.

* برگزاری هم زمان آکسیونهای مبارزاتی، و به مرور برگزاری مشترک این آکسیونها.

* جلسات مشترک دو کار اساسی در مقابل خود قرار می دهند. یکم: امر تنظیم سند مطالبات پایه ای جنبش جمهوری خواهی. دوم: پیشبرد بحث مناسب ترین نوع اتحاد این نیروها.

* انعکاس تمامی این فعالیت ها و بحث ها را می توان از طریق یک تارنمای ویژه در اختیار مردم قرار داد و در ضمن شبکه ارتباطی بین اجزاء پراکنده جنبش جمهوری خواهی در خارج و داخل کشور بوجود آورد.

* در مسیر این فعالیت های واقعی و مستمر است که روشن خواهد، آیا

اتحاد نیروهای های جمهوری خواه یک پروژه واقعی است یا خیر؟ در صورت مثبت بودن و تداوم یافتن این کوششها، تدارک برگزاری مجمع عمومی نیروهای جمهوری خواه و تصویب توافق های حاصل شده در دستور کار قرار خواهند گرفت.